

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การประกอบธุรกิจโรงโม่หินเป็นธุรกิจภาคการผลิตที่ผลิตหินอุตสาหกรรมเพื่อการก่อสร้างรวมถึงการส่งออกแร่หินที่เพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศในภาคการส่งออกแร่ การขออนุญาตประกอบกิจการโรงโม่หินเริ่มต้นจากการขออนุญาตอาชญาบัตร ประทานบัตร และขอใบอนุญาตให้ซื้อ มี ไร่ วัดสระเบ็ด (ป.5) จากกระทรวงมหาดไทย จากนั้นผู้ประกอบการต้องดำเนินการขอใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์ (ย.ภ.5) จากกระทรวงกลาโหม การขออนุญาตดังกล่าวจึงเป็นการที่ผู้ประกอบการต้องดำเนินการติดต่อขออนุญาตจากหน่วยงานราชการทั้งหมด ก่อให้เกิดการอุทธรณ์ปัญหาการออกคำสั่งทางปกครองของพนักงานเจ้าหน้าที่ เช่น การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนท้องถิ่นในเรื่องการไม่อนุญาตให้ซื้อ มี ไร่ และขนย้ายวัดสระเบ็ด¹ นอกจากนี้ ยังเกิดคดีพิพาทอันเนื่องมาจากการไม่อนุญาตให้มียุทธภัณฑ์ไว้ในครอบครองตามคำพิพากษาฎีกาที่ 52/2537 เป็นต้น

ปริมาณการผลิตหินของโรงโม่หินในแต่ละวันมีจะปริมาณมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับกำลังการผลิตของโรงโม่หิน หากเป็นกรณีโรงโม่หินขนาดใหญ่ที่มีกำลังการผลิตอยู่ที่ 5,000 ตันต่อวัน เฉลี่ยราคาตันละ 200 บาท ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงผลิตหินได้ต่อวันคิดเป็นรายได้ 1,000,000 บาท หากมีการหยุดประกอบกิจการอันเนื่องมาจากความล่าช้าในการพิจารณาออกใบอนุญาต ใบอนุญาตหมดอายุ หรือใบอนุญาตอยู่ในระหว่างการขอต่ออายุ หรือการต้องหยุดประกอบกิจการอันเนื่องมาจากคำสั่งให้หยุดกิจการชั่วคราวเพื่อดำเนินการตรวจสอบใบอนุญาตดังกล่าวของพนักงานเจ้าหน้าที่ก็จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการเป็นจำนวนมหาศาล

¹ กระทรวงมหาดไทย. (2562). รายงานการประชุมคณะพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย (ครั้งที่ 19/2562). 6 มีนาคม พ.ศ. 2562. ม.ป.ท.

จากการสัมมนาของผู้ประกอบการโรงโม่หินและบริษัทผู้ค้าวัตถุดิบ (Supplier) ในเรื่องการขอใบอนุญาตเกี่ยวกับวัตถุดิบที่ใช้ในการทำเหมืองแร่ พบว่า เกิดความไม่สะดวกและเกิดความล่าช้าอันเนื่องมาจากระยะเวลาในการพิจารณาออกใบอนุญาตจาก 2 หน่วยงาน รวมกัน มีระยะเวลาดำเนินการไม่ต่ำกว่า 60 วัน หรือ 2 เดือน² ไม่สอดคล้องกับอายุใบอนุญาตที่มีเพียง 1 ปี ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการโรงโม่หินในกรณีที่ยังไม่ได้รับอนุญาต ใบอนุญาตหมดอายุหรือใบอนุญาตอยู่ระหว่างการขอต่ออายุใบอนุญาต เช่น ค่าผ่อนเครื่องจักร ค่าจ้างแรงงาน ค่าขาดรายได้จากการหยุดระเบิดหิน เป็นต้น ส่วนบริษัทผู้ค้าวัตถุดิบก็ไม่สามารถขายวัตถุดิบให้แก่ผู้ประกอบการโรงโม่หินได้หากไม่มีใบอนุญาต ใบอนุญาตหมดอายุหรืออยู่ระหว่างการขอต่ออายุใบอนุญาต ในเรื่องการขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ต่างก็มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงาน ก่อให้เกิดอุปสรรคแก่ผู้ประกอบการเช่นกัน³

ปัจจุบันประเทศไทยมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจในด้านการพัฒนาโครงการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการระเบียงเขตเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor (EEC)) แผนพัฒนาพื้นที่ EEC ถูกบรรจุในยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว ซึ่งแผนปฏิบัติการการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเป็นแผนสำคัญอันดับต้นที่ถูกบรรจุไว้⁴ ทำให้เกิดความต้องการหินอุตสาหกรรมจำนวนมากในหลายโครงการ เช่น โครงการรถไฟความเร็วสูง โครงการท่าเรือมาบตาพุด โครงการเตรียมหินถมทะเลเพื่อรองรับอุตสาหกรรมปิโตรเคมีและอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง⁵ ทำให้โรงโม่หินต้องทำการผลิตหินอุตสาหกรรมเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการทั้งภาครัฐและภาคเอกชน การทำเหมืองแร่ (Mining) จึงเป็นการนำทรัพยากรที่มีอยู่ในปริมาณจำกัดมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเป็นวัตถุดิบพื้นฐานที่รองรับความต้องการของโครงการก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานสำหรับอุตสาหกรรมต่อเนื่องหลายประเภท อีกทั้งยังเป็นสินค้าส่งออกที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศ ทั้งนี้ หินปูน (Limestone) ยังเป็นแร่หลักที่ถูกนำมาใช้ในอุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์และ

² แม็คเคมีซัพพลาย. (2558). *สังสรรค์เสวนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมย่อยหินอีสานใต้*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://www.mechchem.co.th/2017/01/04/mining_meeting/. [2563, 27 ธันวาคม].

³ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2562). *รายงานการศึกษาดูงาน เรื่อง “การดำเนินงานของเหมืองแร่หินอุตสาหกรรม” และการสัมมนาเรื่อง “อุตสาหกรรมกับการพัฒนาเหมืองนครอย่างยั่งยืน”*. 29-30 กันยายน 2562. หน้า 5. ม.ป.ท.

⁴ EEC. (2562). *ความเป็นมาของอีอีซี*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.eeco.or.th/th/government-initiative/why-eec>. [2563, 22 ธันวาคม].

⁵ สุริย์พร วงศ์ศิริตระกูล. (2563). “ลุยจัดหาหินก่อสร้าง EEC”. *วารสารเหมืองแร่*, 10 (1), หน้า 14-15.

อุตสาหกรรมอื่น ๆ โดยในปี 2562 แร่ที่มีปริมาณการใช้สูงที่สุดคือ หินปูนมีปริมาณ 176.1 ล้านตัน ส่วนใหญ่ใช้ในอุตสาหกรรมก่อสร้างและอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์⁶

การระเบิดย่อยหินในอดีตมีกรมทรัพยากรธรณีเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลการทำเหมืองหิน สำหรับอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ อุตสาหกรรมเคมี และอุตสาหกรรมอื่น ๆ ส่วนกรมที่ดินและกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลในส่วนการผลิตหินเพื่อการก่อสร้าง (การระเบิดย่อยหินและโรงโม่หิน) ต่อมามีการเปลี่ยนแปลงการระเบิดและย่อยหินมาเป็นเทคโนโลยีการทำเหมืองหินภายใต้พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 นับตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2539 เป็นต้นมา⁷

ปัจจุบันอุตสาหกรรมเหมืองหินอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2560⁸ มีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) รับผิดชอบในการอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมแร่และโลหการตามกฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายว่าด้วยโรงงาน และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง⁹ อีกทั้งยังกำกับดูแลการใช้ทรัพยากรหินของประเทศให้อยู่ภายใต้หน่วยงานเดียวกัน แก้ไขปัญหาความปลอดภัยในการทำงานโดยใช้เทคนิคทางวิศวกรรมเหมืองแร่ และบริหารการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างเหมาะสม บุคคลที่สนใจทำเหมืองแร่จะต้องยื่นขออนุญาตสำรวจแร่เมื่อได้รับใบอนุญาตแล้วลำดับต่อไป คือ ยื่นแผนการทำเหมืองและทำรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment: EIA) พร้อมกับยื่นขอประทานบัตรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

เมื่อผู้ประกอบการโรงโม่หินได้รับประทานบัตรและได้รับอนุญาตให้เปิดเหมืองแล้ว จากนั้นจะเริ่มจากการเปิดหน้าเหมืองโดยใช้เครื่องเจาะดินตะขาบ (Crawler drilling machine) เจาะรูระเบิดและใส่วัตถุระเบิด (AN-FO) ลงไปแล้วกลบปากรูที่เจาะไว้จากนั้นจุดระเบิดด้วย Dynamite ร่วมกับ AN-FO กระตุ้นด้วยไฟฟ้าจึงหว่าง สำหรับระยะห่างหน้าผาหรือความหนาของหน้าระเบิด (Burden) และความสูงของชั้นบันได (Bench Height) แตกต่างกันไป

⁶ บุญญวัฒน์ ขุนอินทร์. (2563). *สถานการณ์อุตสาหกรรมเหมืองแร่ของไทยปี 2563 และแนวโน้มในระยะต่อไป*. กองบริหารจัดการวัสดุอันตราย, กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. หน้า 1-2.

⁷ ชัยวิทย์ อุณหศิริกุล. (2553). อุตสาหกรรมเหมืองหินเพื่อการก่อสร้างภายใต้การกำกับดูแลของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. *อุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่*, 9 (1), หน้า 3-4.

⁸ พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.2560. มาตรา 5 วรรคแรก.

⁹ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (2563). *ประวัติกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.dpim.go.th/aboutus/article?articleid=6>. [2563, 23 ธันวาคม].

ตามแผนของเหมืองที่กำหนดไว้ หินที่ได้จากการระเบิดจะใช้รถดักล้อย่างและใช้รถแบคโฮ (Back Hoe) ตักใส่รถบรรทุก (OFF-Highway Dump Truck) แล้วขนไปทำการบดและย่อยที่โรงโม่หิน ซึ่งอยู่ภายในเขตประทานบัตรต่อไป¹⁰ ดังนั้น การผลิตหินอุตสาหกรรมจึงต้องมีการใช้วัตถุระเบิดในการระเบิดย่อยหินออกจากแหล่งจนมีขนาดเล็กลงเพื่อให้สามารถนำเข้าสู่โรงโม่หินได้ แต่การจะเริ่มใช้วัตถุระเบิดในการทำเหมืองจะต้องได้รับใบอนุญาตจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการขออนุญาตเกี่ยวกับวัตถุระเบิดจึงต้องเป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมวัตถุระเบิดของประเทศไทย

สำหรับระบบใบอนุญาตนั้น เป็นมาตรการหลักที่ประเทศต่าง ๆ นิยมนำมาใช้ควบคุมการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพของบุคคล โดยประเทศไทยกำหนดให้วัตถุระเบิดเป็นวัตถุอันตรายตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ผู้ผลิต นำเข้า ส่งออก ขายและมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายจะต้องมีใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่¹¹ ดังนั้นผู้ค้าหรือจำหน่ายวัตถุระเบิดจึงต้องมีใบอนุญาตดังกล่าวก่อนที่จะขายวัตถุระเบิดให้แก่ผู้ประกอบการโรงโม่หิน และยังมีข้อกำหนดให้วัตถุระเบิดอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530 ผู้ประกอบการโรงโม่หินจึงต้องได้รับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัตถุระเบิด และใบอนุญาตให้มีซึ่งยุทธภัณฑ์ตามกฎหมายก่อนเริ่มทำการระเบิดหินในเหมือง

ผู้ประกอบการโรงโม่หินจะต้องได้รับใบอนุญาตครบทั้ง 2 แบบ ได้แก่ ใบอนุญาตให้ซื้อ มีใช้ซึ่งวัตถุระเบิด (ป.5) จากกระทรวงมหาดไทยใช้ระยะเวลาในการพิจารณาในการออกใบอนุญาตประมาณ 30 วัน หรือ 1 เดือน แล้วนำใบอนุญาตดังกล่าวมาขึ้นขอรับใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์ (ย.ภ.5) จากกระทรวงกลาโหมใช้ระยะเวลาในการพิจารณาออกใบอนุญาตอีกประมาณ 30 วัน หรือ 1 เดือน¹² รวมระยะเวลาในการออกใบอนุญาตทั้ง 2 ใบ เป็นระยะเวลาประมาณ 60 วัน หรือ 2 เดือน เมื่อได้รับใบอนุญาตครบทั้ง 2 ใบแล้วผู้ประกอบการโรงโม่หินจึงจะสามารถทำการซื้อ มี หรือครอบครอง และใช้วัตถุระเบิดกระทำการกิจกรรมระเบิดหินในเหมืองได้

¹⁰ เทคนิคสิ่งแวดลอมไทย. (2563). *โครงการทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมปูนซีเมนต์*. รายงานผลปฏิบัติการด้านสิ่งแวดล้อม กรกฎาคม-ธันวาคม 2563. หน้า. 4-5. ม.ป.ท.

¹¹ พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคแรก.

¹² กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (2550). *การอนุญาต*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:

<http://www.dpim.go.th/webboards/question.html?qid=703>. [2563, 22 ธันวาคม].

พระราชบัญญัติที่ใช้บังคับเกี่ยวกับการอนุญาต การออกใบอนุญาต อายุใบอนุญาต และหน่วยงานกำกับดูแลในการออกใบอนุญาตเกี่ยวกับวัดบูรณะ ซึ่งนับระยะเวลาจากวันที่ประกาศใช้กฎหมายทั้ง 2 ฉบับ มาจนถึงปัจจุบันมีระยะเวลาหลายสิบปี ซึ่งถือได้ว่าเป็นระยะเวลาที่ยาวนานพอสมควรและยังคงใช้แบบคำร้องหรือแบบฟอร์มในการขออนุญาตเป็นแบบเดิมตั้งแต่มีการประกาศใช้กฎหมาย เมื่อพิจารณาปัญหากฎหมายในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการโรงโม่หินเกี่ยวกับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้วัดบูรณะ และใบอนุญาตให้มีซึ่งยุทธภัณฑ์พบปัญหาหลายประการ ดังนี้

1. ปัญหาขั้นตอนการยื่นขอใบอนุญาต และขอต่ออายุใบอนุญาต เป็นการยื่นคำขอในลักษณะยื่นเอกสารซึ่งไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ทำให้เป็นอุปสรรคต่อผู้ประกอบการโรงโม่หิน และไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ.2558

2. ปัญหาการอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัดบูรณะ ที่นายทะเบียนแต่ละพื้นที่ใช้ดุลพินิจในการอนุญาตที่แตกต่างกันไป ทั้งกฎหมายมิได้กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาของนายทะเบียน ท้องที่ไว้ อ้างถึง ที่ มท. 0208.4/ว 535¹³ และการขออนุญาตดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้ขออนุญาตต้องติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือเรียกว่า “นายทะเบียนท้องที่” เป็นลำดับแรก และผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต ตลอดจนหลักฐานที่ต้องนำมาแสดงต่อนายทะเบียนต้องเป็นที่เชื่อถือได้ และเป็นไปตามดุลพินิจของนายทะเบียน และจะต้องไปดำเนินการยื่นขออนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์จากกระทรวงกลาโหมอีกขั้นตอนหนึ่ง จึงเห็นได้ว่าการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัดบูรณะ และการอนุญาตให้มีซึ่งยุทธภัณฑ์ของผู้มีอำนาจมีกรอบกฎหมายที่ไม่ชัดเจนทำให้เกิดความล่าช้า

3. ปัญหากำหนดอายุใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัดบูรณะ และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์ที่ควรแก้ไขให้มีกำหนดอายุนานขึ้น เนื่องจากกฎหมายตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัดบูรณะ ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 45 และตามพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530 มาตรา 26 ที่กำหนดอายุใบอนุญาตไว้เพียง 1 ปี ทั้ง 2 ฉบับ จึงทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงโม่หินต้องยื่นขอต่อใบอนุญาตทุก ๆ ปี ก่อให้เกิดความไม่สะดวกในการประกอบธุรกิจ

¹³ กระทรวงมหาดไทย. (2563). *เรื่อง การพิจารณาคำขออนุญาตสั่ง นำเข้า ซื้อ มี ใช้ และย้ายวัดบูรณะ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.dopasakonnakhon.go.th/pdf/1585105034.pdf>. [2563, 23 ธันวาคม].

4. ปัญหาองค์กรกำกับดูแลว่าด้วยการออกใบอนุญาต เนื่องจากในปัจจุบันการขอใบอนุญาตเกี่ยวกับวัดสระเบ็ดที่ใช้ในเมืองเรอู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงกลาโหม 2 กระทรวง ยังไม่มีการกำหนดให้หน่วยใดหน่วยงานหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง หรือไม่มีการให้บริการยื่นขอใบอนุญาตแบบ One Stop Service ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงโม่หินต้องดำเนินการยื่นขอใบอนุญาตในเรื่องเดียวกันถึง 2 หน่วยงานเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในการไปติดต่อหน่วยงานราชการแก่ผู้ประกอบการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ จึงทำการศึกษาถึงประเด็นปัญหาที่ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมและการศึกษาเปรียบเทียบกับการดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับใบอนุญาตวัดสระเบ็ดของประเทศไทยและต่างประเทศ ดังนั้น จึงควรที่จะได้มีศึกษาถึงหลักการดังกล่าวอย่างละเอียดเพื่อช่วยเป็นแนวทางในการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และพัฒนากฎหมายของไทยให้มีกลไกในการกำกับดูแลใบอนุญาตเกี่ยวกับวัดสระเบ็ดที่ใช้ในเมืองเรอู่อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งจะส่งผลดีต่อทั้งผู้ประกอบการและส่งผลดีต่อภาครัฐอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ทางกฎหมายในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ โรงโม่หินเกี่ยวกับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัดสระเบ็ด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์

1.2.2. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ โรงโม่หินเกี่ยวกับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัดสระเบ็ด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์ของไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ

1.2.3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ โรงโม่หินเกี่ยวกับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัดสระเบ็ด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์

1.2.4. เพื่อให้ได้แนวทางในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการขอใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัดสระเบ็ด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์ของไทยให้สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบันให้มากยิ่งขึ้น

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ทำการศึกษาเพื่อกำหนดแนวทางการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันให้มีความเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขในประเด็นเรื่องการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาออกใบอนุญาตของผู้มีอำนาจที่ควรกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาออกใบอนุญาตไว้ ส่วนประเด็นเรื่องกำหนดอายุใบอนุญาตที่ควรแก้ไขให้มีระยะเวลามากกว่า 1 ปี และประเด็นเรื่ององค์กรกำกับดูแลว่าด้วยการออกใบอนุญาตที่ควรกำหนดให้มีหน่วยงานเดียวเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง หรือให้มีหน่วยงานธุรการเป็นหน่วยงานกลางในการยื่นขออนุญาต เพื่อให้รัฐสามารถควบคุมหรือตรวจสอบได้ภายหลังที่มีการออกใบอนุญาตแล้ว และเพื่ออำนวยความสะดวกในเรื่องขั้นตอนการยื่นขออนุญาตจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแก่ผู้ประกอบการ โรงโม่หิน

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาปัญหากฎหมาย โดยใช้วิธีการวิจัยทางเอกสาร (Documentary research) โดยทำการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากตำราทางวิชาการ บทความทางวิชาการ ที่เกี่ยวข้อง วารสารกฎหมาย ระเบียบของการอนุญาตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530 และบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ ตลอดจนข้อมูลจากเว็บไซต์ รวมทั้งการสอบถามผู้ประกอบการเกี่ยวกับการผลิตหินอุตสาหกรรมเพื่อการก่อสร้าง (การระเบิดย่อยหินและโรงโม่หิน) โดยนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์และเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมวัตถุระเบิด และศึกษากฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกรณีดังกล่าว เพื่อเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายในการขออนุญาตซื้อ มี ไซ้ซึ่งวัตถุระเบิด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์ของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

1.5 วิธีการดำเนินการ

การดำเนินการศึกษา ใช้วิธีการวิจัยเอกสารโดยการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารปฐมภูมิ (Primary Document) ในส่วนที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งได้ศึกษาจากแนวคิดทางกฎหมายของนักกฎหมายหลักกฎหมาย บทบัญญัติของกฎหมาย วารสาร บทความ เอกสารทางวิชาการ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต รวมทั้งการสอบถามและสัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ปัญหาและหาแนวทางการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้มีความเหมาะสมต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ทางกฎหมายในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ โรงแรมเกี่ยวกับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้วัตถุซึ่งระเบิด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์

1.6.2. ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ โรงแรมเกี่ยวกับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัตถุระเบิด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์

1.6.3. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ โรงแรมเกี่ยวกับใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัตถุระเบิด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์

1.6.4. ทำให้ทราบแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการขอใบอนุญาตให้ซื้อ มี ใช้ซึ่งวัตถุระเบิด และใบอนุญาตมีซึ่งยุทธภัณฑ์ของไทยให้สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบันให้มากยิ่งขึ้น